

„Primiți Duh Sfânt!”

Ce este viața de înviere?

Roy A. Huebner

© SoundWords, Online începând de la: 23.04.2019, Actualizat: 23.04.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Ioan 20.22

Ioan 20.22: Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a spus: „Primiți Duh Sfânt!”.

Prima comunicare despre „viața din belșug”

Ajungem acum la prima comunicare despre „viața din belșug”, aceasta înseamnă viață în Fiul. Nu este vorba de o a doua aducere la viață în sensul unei „duble aduceri la viață”, așa cum presupun unii, care cred că noi posedăm totul deja în primul moment al aducerii la viață. Și ca rezultat al acestor păreri false se afirmă că atunci când Domnul nostru a suflat asupra lor Săi (Ioan 20.22), nu s-a petrecut nimic (numai că El a suflat asupra lor). Dar ce chestiune minunată s-a petrecut realmente acolo?

Bobul de grâu murise (Ioan 12.24); și acum tocmai în ziua învierii, ziua în care Tulpina înviată în biruința asupra judecății, asupra iadului și asupra morții era răsărită, El a suflat asupra lor și a zis „Primiți Duh Sfânt!”. Aceasta nu este primirea darului Duhului la Rusalii. La Rusalii El a venit să locuiască în credincioși și să alcătuiască un trup, care era unit cu Capul. Pentru aceasta trebuia mai întâi să aibă loc înălțarea la cer și glorificarea (Ioan 7.39; Faptele apostolilor 2.32,33). Situația din Ioan 20.22 era mai degrabă începutul aducerii de mult rod, asemenea bobului de grâu, care era mort și a încolțit. Aceasta era facerea cunoscut a „vieții Sale de înviere”, viața tulpinii înviate. Ai Săi au fost aduși deja la viață cu viața divină, erau născuți din nou, dar nu era nici o identificare a vieții în El și cu El, deoarece înainte de moarte El a rămas singur (Ioan 12.42). Însă acum ei au fost aduși în legătură cu El Însuși, erau una în El și cu El – aceasta înseamnă identificarea vieții în El.

W. Kelly a scris:

Aici stă înaintea noastră Domnul înviat ... El este Om, și acum El este Omul înviat. Dar El este și Domnul Dumnezeu, așa cum Toma spune imediat după aceea: „Domnul meu și Dumnezeul meu.” El este Unul care unește în Persoana proprie atât natura divină cât și adevărata natură umană. El stă acolo, Omul înviat, „Omul al doilea”, în prima zi a săptămânii și ca Duh înviorător sau Duh dătător de viață suflă peste ucenici. Aceasta înseamnă, este Duhul lui Hristos Isus ca Cel înviat dintre morți. Este vorba de Duhul Sfânt, așa cum El însoțea această viață de înviere, și de puterea acestei vieți, pe care Domnul, ca și Cap al noii familii, o transmite membrilor familiei. Ei au crezut în El ... Acum ei aveau viața din belșug (Ioan 10.10). Aceasta este deci schimbarea deosebit de importantă, care a avut loc prin acțiunea Domnului nostru Isus Hristos. Îți poți imagina pe cineva care se gândește la acest fapt și spune: „Dacă cineva primește viața veșnică, de ce atunci depinde dacă această viață este viață de înviere – de ce este aceasta o caracteristică așa de importantă a acestei vieți, că trebuie să fie viață în înviere împreună cu Hristos?” Este desigur foarte posibil, ca cineva să gândească în felul acesta. Noi însă vrem să ținem seama, că este deja o diferență, dacă

- s-a obținut biruința deplină și ea ne-a fost dăruită deja în Hristos sau
- viața mai luptă încă cu moartea,
- este o viață, împotriva căreia stă un înscris, care este împotriva noastră în porunci

(acesta este Legea),

- este o viață care încă nu a fost eliberată de sub puterea răului, de care ea este înconjurată,
- este o viață care caută să facă binele și cu toate acestea ratează, sau
- este o viață care năzuiește să evite răul, și cu toate acestea este mereu mânată în această direcție.

Aceasta este exact starea unui om la care puterea eliberatoare este necunoscută. Însă această stare este terminată pentru cel credincios. Lui i se arată locul nou, pe care el a fost așezat prin moartea și învierea Domnului nostru. Viața, pe care noi o primim acum în Domnul Isus, nu este o viață sub Lege – este o viață care nu are nimic a face cu pământul sau cu rânduielile acestuia. Ea este viața Aceluia care m-a adus în pace desăvârșită cu Dumnezeu. Ea este viața Aceluia care m-a adus în posesiunea propriilor Lui relații cu Dumnezeu. Când Domnul Isus Hristos a suflat în felul acesta asupra ucenicilor Săi, prin aceasta a vrut să arate felul semnificativ și puterea deplină a acestei vieți, ca să zicem așa, noul caracter al vieții, care le-a fost dată – că viața, pe care ei o trăiau în carne, era realmente prin credința în Fiul Însuși: „Nu eu, ci Hristos trăiește în mine.” Deci aceasta le-a fost dat prin faptul semnificativ, că El a suflat asupra lor. Ei au luat parte la El Însuși, pe când El sta acolo – parte la ceea ce El era, în mod deosebit la viața care era în El, după ce toate întrebările referitoare la bine și la rău au fost rezolvate și eliberarea desăvârșită de păcat și moarte a fost câștigată prin El și era dăruită lor.

La aceasta se referă apostolul Pavel, când spune: „Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus.” De ce? „pentru că”, spune el, „legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” – „Legea Duhului de viață” este expresia, pe care apostolul Pavel o folosește. Aceasta este exact această viață despre care ne relatează Ioan, că a fost dată aici. Dacă la nașterea din nou (Ioan 3) devii născut din apă și din Duh, cu cât mai mult primesc ei aici Duhul Sfânt; dar era Duhul Sfânt ca Duh al vieții. Nu era Duhul de putere, care Se manifestă numai prin lucrări de putere și alte dovezi de putere – lucruri care în ochii oamenilor par mult mai mari. Și cu atât mai puțin era ceva de felul samavolnic și arogant, ca și cum oamenii ar putea acum să preia locul lui Dumnezeu și ar putea afirma că *ei* ar putea pe pământ să ierte păcate; nici un apostol nu a făcut aceasta vreodată. Însă aceasta este un privilegiu real, astăzi la fel ca în ziua când Domnul Isus a înviat din moarte. Ce a făcut Duhul Sfânt atunci, era să facă cunoscut viața în puterea ei de înviere și conform caracterului învierii prin Isus Hristos, Omul al doilea, înviat dintre morți și totodată o Persoană divină, Fiul, care nu a dat mai puțin viață decât Tatăl (*Receive Ye the Holy Ghost, pag. 4-7*).

Toți sfinții Vechiului Testament și aceia de după timpul de har au avut și au viață *din* Fiul. Dimpotrivă credincioșii de astăzi (folosesc cuvântul „credincioși” cu precauție, ca prin aceasta să caracterizez pe aceia care au crezut Evanghelia mântuirii lor și astfel știu că ei sunt într-o poziție de iertare înaintea lui Dumnezeu) au viața *din* Fiul și *în* Fiul.

Remarcă trei lucruri:

1. „În Fiul” caracterizează relația și caracterul vieții în cunoașterea Tatălui.

2. „În Hristos” caracterizează locul și poziția.
3. „În Duhul” caracterizează puterea specifică pentru a exprima viața la locul ei și poziția ei.

Aceste trei lucruri se găsesc în adevărurile caracteristice creștinismului.

Conform caracterului ei de bază, viața divină, care se face cunoscut, este întotdeauna aceeași. Însă suflarea ultimului Adam a dat naștere la o schimbare mare.

J.A. Trench scrie:

Dacă se cunoaște adevărul din alte părți ale Cuvântului, atunci întâmplarea istorică din Ioan 20.22 ne ajută să ilustrăm diferența între Duhul ca putere de viață în Hristos și Duhul Sfânt, care locuiește în noi. În Ioan 20 ultimul Adam a suflat peste ei, așa cum Dumnezeu odinioară a suflat în nasul lui Adam suflarea de viață, și aceasta arată foarte mult spre această legătură cu viața. Era acum viața lor (și aceeași viață ca mai înainte, dar) într-o poziție cu totul nouă într-un Hristos înviat. Astăzi nu mai poate avea loc așa ceva, fără ca Duhul Sfânt să locuiască în noi (*An Answer to !Life and the Spirit*, pag. 19).

Trench adaugă imediat poziția lui, că ar fi o „absurditate” să presupui că această învățătură ar însemna, că astăzi „oamenii primesc efectiv Duhul de viață, înainte ca ei să-L fi primit ca Duh de înfiere locuind în ei”. Începând de la Rusalii acestea două merg împreună.

Comentariile următoare de E. Dennet explică în continuare relația între Ioan 20.23,23 și venirea Duhului la Rusalii ca Duh locuind în cel credincios (Faptele apostolilor 2).

Este o mare diferență între aceste două pasaje din Scriptură. Este clar conform cu Ioan 7.39, că Duhul Sfânt nu a fost dat credinciosului și nu a venit să locuiască în el în sensul din Faptele apostolilor 2, până când Isus nu era glorificat. Este de asemenea clar și din cuvintele Domnului Însuși, că El nu intenționa prin acțiunea Sa din Ioan 20 să anticipeze în vreun fel binecuvântarea specială de la Rusalii (vezi Luca 24.49; Faptele apostolilor 1.4,5). Dacă înțelegem această diferență, aceasta ne va ajuta să înțelegem sensul cuvintelor Domnului din Ioan 20: „Primiți Duh Sfânt!”, și așa mai departe. Este realmente împlinirea din Ioan 10.10: „Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug.” Înainte de cruce în timpul vieții Sale aici pe pământ, ucenicii Săi, care cu adevărat au crezut în El, aveau viața; dar numai în înviere ei au putut s-o primească în așa fel ca s-o aibă „din belșug”. Însă faptul că ei au primit-o în felul acesta include poziția nouă, pe care Domnul, ca Cel înviat dintre morți, a ocupat-o. Începând de la întruparea Sa El era Omul al doilea. Însă El nu a ocupat locul acesta ca atare și realmente nu în starea Omului al doilea decât după învierea Sa. [Remarcă a lui R.A.H.: Domnul Isus era personal Omul al doilea prin întrupare. Dar locul ca Omul al doilea – ceea ce înseamnă că primul om este înlăturat – El l-a luat ca urmare a lucrării Sale la cruce și ca urmare al învierii Sale. Aceasta L-a așezat pe locul Omului al doilea conform planului lui Dumnezeu.] Faptul acesta dă întreaga însemnătate a scenei din Ioan 20. Isus a revelat deja ucenicilor prin Maria, că Tatăl Lui era acum și Tatăl lor și Dumnezeul Lui era și Dumnezeul lor. El i-a adus astfel în legătură cu Sine Însuși în propriile Sale relații; și

Începând de acum El era Capul unei rase noi. De aceea când El a venit în mijloc, acolo unde erau ei adunați, după ce le-a dat pace, El le-a arătat mâinile Sale și coasta Sa, le-a poruncit să iese în puterea păcii pe care El a dobândit-o; El le-a făcut parte de viața din belșug, ca să-i facă capabili să intre în poziția lor nouă și în relațiile lor noi: o viață al cărei efect deplin va fi asemenea cu poziția Lui în glorie. Noi putem de asemenea constata, că tocmai forma în care El le face parte de Duhul Sfânt ca putere a vieții, explică înțelesul ei. „El a suflat asupra lor”; și dacă ne întoarcem la cartea Geneza, atunci citim că „Domnul Dumnezeu l-a întocmit pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflarea de viață; și omul a devenit un suflet viu” (Geneza 2.7). Primul om a fost făcut viu prin primirea divină a suflării, prin aceasta a devenit un „suflet viu”; „Ultimul Adam”, ca Duh dătător de viață, a suflat din propria Lui viață în înviere asupra ucenicilor Săi, și ei au trăit în puterea Acestuia prin Duhul Sfânt. Contrastul acesta conține în afară de aceasta fără îndoială adevărul despre Persoana Domnului; însă aici nu vrem să ne ocupăm mai îndeaproape cu aceasta.

Deci acesta este adevărul acestei scene și al acestei acțiuni, după cum credem noi. Ceea ce ucenicii au primit în felul acesta, era Duhul Sfânt ca putere a vieții, paralel cu ceea ce noi găsim în Romani 8.1-11; ca să primească Duhul ca putere, ca ungere, ca arvună, ca pecete și ca Duh al înfierii, ei au trebuit să aștepte până la Rusalii. Și de aceea era așa, că ei nu au fost aduși în poziția creștină deplină înainte de Rusalii (Edward Dennett, „John 20:22-23; Acte 2:1-4” în *The Christian Friend's Friend and Instructor*, Anul 15, 1888, pag. 49-50).

La aceasta dorim să adăugăm unele comentarii de J.N. Darby:

Adevărul despre viața de înviere în Hristos și despre venirea Duhului Sfânt sunt două lucruri diferite. Însă acum, când ambele s-au împlinit, ordinea divină este următoarea: cunoașterea referitoare la iertarea păcatelor și primirea Duhului Sfânt; și astfel ambele sunt de nedespărțit. După aceea știu sau am voie să știu, că eu sunt în Hristos. În timp ce iertarea, care a fost cunoscută mai înainte prin Evanghelie, este o iertare a păcatelor din trecut – ceea ce conștiința mea avea nevoie. Viața, pe care o primim, este în Hristos ca înviat, dar eu nu sunt conștient – și aceasta este mai mult decât cunoaștere – de adevărul din Ioan 20.22, astăzi, când Duhul Sfânt a venit, până când eu am primit Duhul Sfânt. Romani 8 le leagă de nedespărțit una de alta (*Letters of J.N. Darby*, vol. 3, pag. 436).

Caracterul vieții de înviere

Expresia „viața de înviere” a fost creată ca să descrie caracterul și legăturile vieții precum și a fi una al vieții cu El Însuși, care rezultă din aceea că Domnul nostru a suflat asupra alor Săi, așa cum aceasta ne este descris în Ioan 20. Când El era înviat dintre morți, El a devenit prin această acțiune Capul unei creații noi. Este bine să ne gândim că noua creație a început atunci când Hristos, Capul ei, a înviat. Suflarea Lui peste ei era darul Duhului (nu ca darul de la Rusalii pentru unitatea cu Capul trupului aflat în cer, ci) ca putere a unității vieții în El Însuși în creația nouă. Această unitate a vieții cu El Însuși în înviere în legătură cu natura Lui omenească înviată (Ioan 12.24) a fost denumită viață de înviere.

W.J. Lowe remarcă:

Ca și Cap al creației noi și ca Izvor al vieții, ca Cel înviat dintre morți El a suflat asupra lor suflarea vieții de înviere și în același moment a exprimat ce este această viață, și anume „Duhul Sfânt”. (Într-un mod asemănător citim despre „Duhul de viață în Hristos Isus” în Romani 8.2.) Nimeni nu va nega, după cum cred eu, că această „perspectivă” spre venirea Duhului, în sensul că Duhul Sfânt va fi în cel credincios, este ceea ce conține poziția lui binecuvântată. Ea este poziția binecuvântată a acelor pe care Domnul urma să-i părăsească și cărora le-a spus în privința aceasta: „Vă este de folos ca Eu să Mă duc; pentru că, dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi” (Ioan 16.7). Credinciosul ar trebui să primească Duhul Sfânt (Ioan 7.39). Însă era suflarea acestei vieți noi de înviere, pentru care Domnul folosește cuvintele „Duhul Sfânt”, așa cum spune și Ioan 20.22. Și aceasta trebuie s-o diferențiem de prezența Duhului Sfânt *cu* mărturia personală *în* credincios – „cu duhul său” (Romani 8.16). Dacă deci pasajul acesta se confundă cu venirea Duhului Sfânt la Rusalii, atunci se întunecă adevărul prezentat în cele două cazuri. Avem aici viața nouă în puterea deplină și acțiunea Duhului Sfânt, așa cum El acționează în viață și formează această viață. Nu avem Duhul personal, cu această viață, așa cum El locuiește în credincios. (Așa cum s-a spus deseori, aceste două adevăruri le găsim în Romani 8.) Și această viață nouă, așa cum ea a fost revelată, este „în Fiul”. Nu se spune că ea este „în noi”, ca și cum ea ar putea exista despărțită de El. Și cu atât mai puțin nu o putem avea independent de lucrarea Sa înfăptuită, o lucrare despre care s-a dat mărturie atât prin apă cât și prin sânge, care au curs din El, pe când El „murise deja” (Ioan 19.33-55) (*Life and Propitiation*, pag. 39-40).

Citește și această scrisoare de la J.N. Darby:

„Viața de înviere” este o expresie (care poate fi exprimată cât se poate de scurt), care a fost creată de creștini, ca să descrie starea în care suntem noi, dar nu este o expresie care se întâlnește în Scriptură. În ceea ce privește natura ei, viața divină este întotdeauna aceeași: numai că astăzi Hristos, care devine viața noastră, este nu numai un Duh dătător de viață, ci El Însuși a înviat dintre morți și de aceea noi posedăm această viață după starea în care El Însuși a intrat ca Om.

Într-un anumit sens El dă viață cui vrea El (Ioan 5). În alt sens El a înviat dintre morți, și noi am fost făcuți vii împreună cu El. Și cu toate că toată această viață este în putere divină – Hristos viața noastră –, diferența este totuși importantă și conține mult. Ea înseamnă nu numai să fi născut, ci să fi născut ca mort față de tot ce este trecător, așa cum este valabil cu privire la Hristos: moartea, păcatul, puterea lui satan și judecata au trecut, noi posedăm iertarea și îndreptățirea (Coloseni 2.13; Efeseni). Ea conduce, chiar dacă nu este același lucru, la unitatea tuturor sfinților în trupul lui Hristos. De aceea legătura vieții cu învierea lui Hristos este de cea mai mare importanță, deoarece ea urmează după moartea lui Hristos și din partea lui Dumnezeu a fost pecetluită eficacitatea acestei lucrări. În afară de aceasta ea ne conduce – după ce întrebarea referitoare la păcat, judecată, puterea cărnii și puterea lui satan a fost rezolvată – pe locul nou sau în sfera căreia ea îi aparține. Însă viața este în esență întotdeauna aceeași, căci altfel ea nu ar putea savura pe Dumnezeu. Însă starea vieții se modifică

prin cunoașterea locului în care ea a fost adusă în toate relațiile ei – acolo unde este Hristos, prin care este atinsă în toate gândurile și sentimentele ei, conform cu puterea Duhului Sfânt care este în ea și cu ea. „Este legea Duhului de viață în Hristos” (Romani 8.2). Aceasta atinge întreaga stare în părtășia cu Dumnezeu și cu Hristos. Căci din punct de vedere moral viața trăiește în acela în care ea se găsește. „Cine are pe Fiul, are viața”, și acest Fiul este Omul înviat.

Deci, în ceea ce privește viața, aceasta este starea aceluia care este creștin credincios, aceasta înseamnă, cel care are Duhul (Romani 8). S-ar putea ca el să nu fi cunoscut încă ce înseamnă aceasta cu adevărat, cu toate că toate sunt ale lui. Și în Romani 7 vedem pe cineva care a fost făcut viu, așa că el are bucurie de legea lui Dumnezeu, dar care nu este eliberat, și prin aceasta nu are locul care aparține aceluia care cunoaște puterea învierii lui Hristos. Este unul, care nu are Duhul. Această stare ultimă (posedarea Duhului) este prezentată în Romani 8. Numai acela care este în (adevărată) stare creștină are această viață, și toate acestea aparțin fiecăruia care astăzi este făcut viu. Dar până în momentul când el este pecetluit cu Duhul Sfânt, lui nu-i este cunoscută starea lui ca „viu în Hristos”; el nu a intrat în această stare a relației cu Dumnezeu. Această viață este a lui, nu este nici o îndoială în privința aceasta, dar el nu a primit-o. Viața de înviere este viața într-o altă stare. Ea este singura viață pe care Dumnezeu o recunoaște astăzi, dar nu este o viață de altă natură în sine. Carbonul și diamantul sunt din punct de vedere chimic același lucru, sunt însă foarte diferite. Însă singura stare, care este recunoscută de Dumnezeu astăzi, este viața legată cu Hristosul înviat (*Letters of J.N. Darby, Vol. 2, pag. 405-407, 1877*).

Printre altele ar trebui să observăm remarca lui, că „în ceea ce privește natura ei, viața divină este întotdeauna aceeași: numai că astăzi ...” Aceasta înseamnă, că el era convins că sfinții Vechiului Testament aveau viața veșnică corespunzător naturii ei, însă nu o aveau cu relația actuală și unitatea în Hristos în înviere. Ei nu aveau ce vrea să se spună cu denumirea „viață de înviere”, adică viață în Fiul.

Viața de înviere abia de la învierea lui Hristos

Calea, pe care credinciosul are parte de ceea ce este divin, este următoarea:

„Natura omenească” a lui Hristos înviat și tot ce noi putem avea parte la această natură umană, este un teren ușor de înțeles pentru fiecare care este spiritual. Aceasta ne păzește de ceea ce ne-ar lua de pe locul dependenței smerite, care ni se cuvine, cu toate că el ne duce în binecuvântare nespuse de mare (A.C. Ord: *The Teaching of Scripture on the Subject of Spiritual Life*, pag. 53).

Domnul nostru a zis: „Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu în el” (Ioan 6.56), o chestiune care era imposibilă până în momentul când răscumpărarea a fost realmente împlinită.

În felul acesta ar trebui să se trăiască: nu în propria viață, ci prin Hristos, prin aceea că te hrănești din El (Ioan 6.56). Aici Isus revine iarăși la propria Persoană, după ce a fost

întemeiată credința în moartea Sa. În continuare ei ar trebui să rămână în El și fiind în El să fie înaintea lui Dumnezeu, așa cum El era plăcut înaintea lui Dumnezeu prin eficacitatea lucrării Sale în moartea Sa. Conform puterii și harului acestei vieți, în care Hristos a obținut biruința asupra morții și în care El trăiește acum ca Biruitor, El, Hristos, ar trebui să locuiască în ei. Așa cum Tatăl cel viu L-a trimis pe El și El trăia – nu printr-o viață independentă, care nu avea pe Tatăl ca subiect sau izvor al Său, ci din pricina Tatălui -, așa ar trebui și acela, care L-a mâncat în felul acesta, să trăiască din pricina Lui (Ioan 6.57) (J.N. Darby, *Synopsis*, vol. 3, pag. 329-330).

J.N. Darby a mai remarcat, că „Hristos ne introduce în savurarea a ceea ce Îi aparține Lui – propria Lui poziție înaintea Tatălui”. El se referă la aceasta în legătura cu Fiul în natura Sa umană:

În mod binecuvântat aceasta este valabil în orice privință, în afară desigur în ceea ce privește Dumnezeirea ființei Sale și unitatea cu Tatăl: în acestea El rămâne divin singur. Dar tot ce El are ca Om și ca Fiul al Omului, în acestea El ne introduce: „Tatăl meu și Tatăl vostru, Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” Pacea Lui, bucuria Lui, cuvintele, care I le-a dat Tatăl, ni le-a dat nouă. Gloria, pe care El I-a dat-o, El ne-a dat-o nouă; noi suntem iubiți cu dragostea cu care El a fost iubit de Tatăl. Planurile lui Dumnezeu nu erau numai pentru a ieși în întâmpinarea responsabilității noastre ca și copii ai lui Adam, ci erau înainte de întemeierea lumii, ca să ne aducă în aceeași poziție cu al doilea Adam, Fiul Său. Și lucrarea lui Hristos a făcut ca aceasta să fie dreptate (*Synopsis*, vol. 3, pag. 371).

Acestea sunt unele din trăsăturile de caracter ale vieții în Fiul:

„Pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi.” Noi Îl vedem pe El, pentru că noi avem viața; și această viață este în El și El în această viață. „Această viață este în Fiul.” Ea este la fel de sigură ca și imposibilitatea de a se desface a vieții Sale. El Însuși este Izvorul acesteia. Pentru că El trăiește, și noi vom trăi. Viața noastră este în orice privință revelarea Lui Însuși, Cel care este viața noastră, așa cum exprimă apostolul prin cuvintele: „Pentru ca viața lui Isus să fie descoperită în trupul nostru muritor.” Vai!, carnea se împotrivesc acesteia; dar cu nimic mai puțin ea este viața noastră în Hristos. Însă aceasta nu este totul. Pentru că Duhul Sfânt locuiește în noi, noi cunoaștem unirea noastră cu Hristos (J.N. Darby, *Synopsis*, vol. 3, pag. 371).

Înseamnă aceasta „făcut viu de două ori”?

Înseamnă învățătura despre o „viață în Fiul”, așa cum ea este prezentată în articolul acesta, experiența unei „faceri vii de două ori” în viața unui credincios? În orice caz, așa afirmă unii. Probabil felul în care adevărul este prezentat în extrasul următor are tendința să sprijine un astfel de gând.

În cazul mântuirii mele, Dumnezeu a folosit Psalmul 71.20 [„Tu, care ne-ai făcut să vedem necazuri multe și grele, ne vei da din nou viața și ne vei scoate din nou din adâncurile pământului”], nu când eu eram născut din nou, ci după ce eu m-am pocăit și

am fost condus să mă odihnesc în lucrarea făcută de Hristos, ceea ce Duhul Sfânt mi-a arătat din versetul acesta. Era după necazuri mari, că Hristos a fost făcut din nou viu în puterea învierii. Era, după ce Dumnezeu m-a făcut să înțeleg aceste încercări, că El m-a făcut din nou viu și eu am fost pecetluit cu Duhul Sfânt (A.P. Cecil: *A Sequel in Answer to the Tract on „Life in Christ and Sealing with the Spirit”*, pag. 14–15).

Însă afirmații ceva mai atente exclud gândul unei duble aduceri la viață. De exemplu J.N. Darby spune următoarele:

Nu este nici o altă viață, decât numai viața lui Hristos. Numai astăzi, după ce El a înviat, El o dă potrivit cu puterea și relația în care El a intrat. Însă nu se predică viața, ci Hristos – pocăința și iertarea păcatelor: starea relației noastre cu Dumnezeu în noi înșine sau în Hristos. „Trebuie să deveniți noi” – oricât de adevărat ar fi aceasta, aceasta nu este Evanghelia. Dezvoltarea vieții în noi va fi conform cu ceea ce credința ține cu tărie cu privire la aceste relații. Ordinea normală a Scripturii era, dacă erai convins, iertarea păcatelor și după aceea urma primirea Duhului Sfânt. Aceasta nu dă o viață nouă, ci dă viață în relațiile în care cineva a intrat în felul acesta. Și aceasta a dat nu numai libertate înaintea lui Dumnezeu în cunoașterea iertării, ci libertate față de legea păcatului și a morții. Atunci eu voi ști nu numai că Hristos a murit și m-a eliberat, m-a așezat într-un loc nou cu privire la cele din trecut, ci și că această viață pe acest loc nou este identificată cu puterea vieții și cu moartea față de păcat, așa cum arată aceasta Romani 8.2,3 (*Letters of J.N. Darby, vol. 3, pag. 345*).

Când ultimul Adam a suflat peste ucenicii Săi și a zis: „Primiți Duh Sfânt!” (Ioan 20.22), viața, pe care ei o aveau deja, a fost adusă la identificare cu El Însuși, „Bobul de grâu” înviat. Era viață într-o relație nouă – și anume viața Lui de înviere -, și astfel ei au fost văzuți ca fiind făcuți vii împreună cu El. Aceasta nu este ceea ce s-a petrecut la Rusalii, când Duhul Sfânt a coborât cu scopul deosebit să-i adune laolaltă ca *un singur trup* (1 Corinteni 12.13) -, pe aceia care au crezut și așteptau în Ierusalim (Faptele apostolilor 1.4,5).

J.N. Darby face o diferențiere în comentariul său la Coloseni 2.13 între „făcut viu” și „făcut viu împreună cu Hristos”:

Acum eu sunt nu numai „făcut viu”, ci sunt „făcut viu împreună cu El” (Coloseni 2.13); căci dacă eu sunt viu, atunci eu pot fi viu spiritual sau în Romani 7. Oricine este acolo, spune: „Gândesc, Hristos este prețios pentru mine, și eu iubesc Cuvântul Său și pe ai Săi”, dar el se cercetează pe sine însuși, ca să constate dacă este în această creație nouă. Ca și fiul pierdut, el nu a întâlnit încă pe Tatăl său. Însă aceasta nu este poziția „a-fi-făcut-viu-împreună-cu-Hristos” – el a fost făcut viu, fără îndoială, și acolo unde eu vorbesc despre „făcut viu” în felul acesta, este acțiunea divină a unei vieți noi în sufletul meu. Însă „făcut viu împreună cu Hristos” este altceva ... Hristos a înviat ca Om dintre morți. El a murit purtând păcatele noastre – pentru ele; El a mers în moarte pentru noi, și Dumnezeu L-a înviat; și să presupunem că eu sunt un credincios (așa cum spune în Efeseni 1.13), atunci eu am înviat cu El ... Este nu numai faptul că eu am viață. Eu am

viață într-o stare nouă, unde este Hristos. Eu am venit pe un loc nou înaintea lui Dumnezeu – pe locul lui Hristos -, și toate păcatele mele au rămas de partea cealaltă a mormântului lui Hristos. Eu nu recunosc omul vechi, el este lucrul îngrozitor, care m-a înșelat (*Collected Writings of J.N. Darby, vol. 3, pag. 227*).

Pentru unii apare o greutate în privința aceasta, deoarece ei se întreabă, când au fost ei făcuți vii împreună cu Hristos: atunci când au crezut în Hristos sau într-un alt moment? Dacă a fost la un moment viitor, nu este atunci o a doua „facere vii”? Răspunsul pare să se găsească în primul rând în Efeseni 2.5. Însă întrebarea referitoare la timp („când”) nu este afirmația principală a acestui verset. Efeseni 2 arată planul lui Dumnezeu, prin aceea că El în harul Său suveran Se îndreaptă spre păcătoșii morți spiritual și lucrează o lucrare de har în sufletele lor. El îi face vii din starea de moarte și îi strămută împreună cu Hristos într-o poziție în locurile cerești. Efeseni 2 nu prezintă detaliile acțiunii lui Dumnezeu cu sufletele și exercițiile prin care ele trec, așa cum găsim aceasta în Romani 7. Acolo sunt descrise detaliat exercițiile unui suflet, prin care el trece, până ajunge eliberat (Romani 7.24) și pus în libertate (Romani 8.2). Efeseni 2 descrie acțiunea suverană a lui Dumnezeu, în timp ce Romani 7 tratează experiențele sufletului în căile lui Dumnezeu în timp. Deci Efeseni 2.5 nu răspunde la întrebarea pe care am pus-o la începutul paragrafului acesta.

Răspunsul cu privire la întrebarea referitoare la timp, *când* am fost noi făcuți vii împreună cu Hristos, se întemeiază pe faptul că de când Hristos este acolo sus, noi putem spune: „Când a murit Hristos, am murit și eu”. Realmente noi am fost făcuți vii împreună cu El și înviați împreună cu El și așezați împreună în locurile cerești în Hristos Isus. Nimic din aceasta nu vorbește despre căile lui Dumnezeu cu noi în timp, ci mai degrabă despre acțiunea Sa puternică cu privire la Hristos și noi înșine, ca uniți cu El.

Într-un comentariu la Coloseni 2.13, J.A. Trench a făcut unele remarci utile. Redăm un extras din acesta:

Începând din momentul când noi am fost uniți la Hristos, noi suntem învățați în harul Său binecuvântat să privim înapoi și să vedem totul ca acțiune completă a puterii divine, atunci când Hristos a fost înviat. Însă desigur este o cu totul altă întrebare, *când* am fost introduși noi personal în aceasta. Pasajul nu spune nimic despre aducerea la viață a Duhului sau despre a-deveni-născut-din-Dumnezeu, ci mai degrabă despre a-fi-făcut-viu-împreună-cu-Hristos, ceea ce este un cu totul alt gând, așa cum oricine poate vedea, care citește pentru sine aceste versete. Puterea măreață a lui Dumnezeu, care s-a exprimat în învierea lui Hristos, a venit și ne-a scos din tot ce eram în Adam. Ea ne-a adus în ceea ce este poziția lui Hristos, așa cum ea [poziția] se bazează pe lucrarea înfăptuită la cruce. Și prin Duhul Sfânt, care Își ocupă locul în noi, aceasta devine activă pentru noi personal, dacă credem Evanghelia mântuirii noastre (John Alfred Trench, *An Answer to „Life and the Spirit”, pag. 15*).

El face în continuare încă o remarcă referitoare la greșeala, pe care noi o facem, dacă introducem aici întrebarea referitoare la timp:

... așa că, dacă aici se introduce timpul, atât aducerea noastră la viață cât și iertarea

noastră au loc înainte ca noi să ne fi născut! Adevărul este, că pasajul nu ne spune nimic cu privire la timp (*An Answer to „Life and the Spirit”, pag. 15*).

La urmă vrem să privim încă o dată cuvintele primului citat, care l-am redat mai înainte: „Dumnezeu ... m-a făcut din nou viu”. Într-o râvnă călăuzită greșit împotriva unei învățături care nu există despre „dubla aducere la viață”, unii au condamnat o astfel de afirmație ca fiind „prostie grotescă”.

A.C. Ord a răspuns în felul următor la acest reproș:

Cine respectă Cuvântul lui Dumnezeu nu va fi atins de o așa furtună de cuvinte. Aici este vorba numai de o întrebare referitoare la folosirea de expresii și dacă Scriptura aplică exprimarea „a face viu” la o nouă intrare în viață. În Psalmi aceasta ne este mereu prezentată așa, și aceia care au fost făcuți deja vii prin Cuvânt, spun: „Înviează-ne și vom chema Numele Tău” (Psalmul 80.18). Și iarăși: „Sufletul mi se lipește de țărână; fă-mă să trăiesc după Cuvântul Tău” (Psalmul 119.25,40). Chiar și în natură este așa, că este o diferență între a face viu și naștere, cu toate că acțiunile naturii sunt ascunse și originea lor tainică. Apostolul însă merge mai departe ..., când spune galatenilor: „Copilașii mei, pentru care din nou simt durerile nașterii, până când Hristos va lua chip în voi” (Galateni 4.19). Dacă acela, care caracterizează cuvintele ca fiind „prostie grotescă”, ar fi fost un adversar al apostolului dintre galateni, cât de mult s-ar fi enervat de o așa „extravaganță grosolană”. Însă lucrurile naturale, cu toate că ele pot ilustra ceva, nu sunt ca să domine tainele spirituale, pe care le prezintă Cuvântul lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin să înlocuiască ceea ce Cuvântul învață în sens pozitiv (*Collected Writings of A.C. Ord, pag. 29, adnotarea 16*).

Rezumat

Dacă „Bobul de grâu” înviat (Ioan 12.24) a suflat peste ucenicii Săi (Ioan 20.22), El a suflat peste aceia care erau deja născuți din Dumnezeu și aveau viața divină. El spune: „Primiți Duh Sfânt!”. Aceasta era nu numai o expresie care anticipa coborârea Duhului la Rusalii. Dacă ar fi așa, aceasta ar face din acțiunea Domnului nostru nimic mai mult decât o acțiune simbolică. Ci ei au primit Duhul, încă nu așa ca la Rusalii, atunci când El personal a venit ca Acela care voia să locuiască în noi, ca să ne unească cu un Cap aflat în cer. Ei l-au primit ca putere a noii intrări la viață, viață în înviere, la viața de înviere a Celui înviat. La Rusalii Duhul a venit ca Acela care locuiește personal în noi, ca să lucreze unirea cu Capul din cer și în felul acesta să constituie trupul lui Hristos. Deci, începând de la Rusalii ambele lucruri sunt adevărate pentru credincios, dacă el este pecetluit cu Duhul: aceasta înseamnă, el primește Duhul ca putere a vieții în Fiul și ca Acela care locuiește personal în el, ca să-l lege cu Capul din cer. Privit istoric Dumnezeu a făcut aceste două lucruri în timpuri diferite (vezi Ioan 20 și Faptele apostolilor 2). Aceasta ne ajută să învățăm aceste lucruri și să le înțelegem potrivit măsurii noastre de înțelegere.

Ioan vorbește despre viața în Fiul și Pavel despre viața în Hristos. Una este caracterul vieții, cealaltă este locul și poziția unde noi avem viața. Romani 8.2 spune: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” Este binecuvântare să se înțeleagă

corect aceste locuri din Biblie. Doresc acum să îndrept scurt atenția spre faptul că sunt două feluri diferite cum se poate citi Romani 8.2:

- Legea – Duhului de viață în Hristos Isus (corect);
- Legea Duhului – de viață în Hristos Isus (fals).

Tradus de la: "[Empfangt Heiligen Geist](#)"
Din *From New Birth to New Creation*, pag. 61–66.

Traducere: Ion Simionescu